

Het boek Joël en de Laodiceaanse Kerk der Zevende-dags Adventisten - Nummer Veertien

Jeff Pippenger

2025-12-20

Nummer Veertien

De geschiedenis van „Gods wonderbare werken” wordt eveneens uitgebeeld door de profetische vraag: „hoe lang”. De geschiedenis die door deze twee, en vele andere symbolen wordt voorgesteld, beeldt de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend uit. In die periode is er een strijd over de ware en de vele andere valse laat-regenboodschappen. Er is slechts één echte laat-regenboodschap. De verhaallijn van de heilige geschiedenis waarin God Zijn wonderbare werken verricht, wordt geplaatst binnen de context van het boek Joël, waar de „nieuwe wijn” aan de ene klasse wordt onthouden, terwijl zij over de andere klasse wordt uitgestort.

Er zijn in het boek Joël enkele tegenstellingen die opgemerkt dienen te worden. De wortel van het woord „gelijkenis” betekent „ernaast plaatsen” en houdt van nature een tegenstelling tussen twee klassen in. Wij hebben eerder enkele van de ‘tegenstellingen’ in het boek Joël aangeroerd en erop gewezen dat de kroon der hoogmoed die gedragen wordt door de dronkaards die over Jeruzalem heersen, in tegenstelling staat tot hen die de kroon der heerlijkheid dragen. Wij hebben nog niet uiteengezet hoe het symbool van vreugde het tegenovergestelde is, maar tevens de tegenhanger van beschaamd zijn; toch is het zo, en wij zijn voornemens dat aan te tonen. Ook het onderwerp van alfa en omega is in het boek Joël aanwezig, en dat beginsel dat het eerste het laatste illustreert, wordt eveneens bevestigd door Petrus’ twee predikingen in het boek Handelingen.

Handelingen hoofdstuk twee vindt plaats op Pinksteren om 9 uur ’s morgens (het derde uur), en hoofdstuk drie op het negende uur (3 uur ’s middags), de tijd van het avondoffer. In Handelingen twee wordt de boodschap die Petrus verkondigt gebracht in de bovenzaal van een particuliere woning, maar zijn preek in hoofdstuk drie wordt gehouden in de tempel. Beide zijn verbonden door de oproep tot bekering in beide bijeenkomsten. Dezelfde boodschap, twee geografische plaatsen die het symbool vertegenwoordigen van een verdubbeling binnen de pinksterboodschap, die verdeeld is tussen de voorhof en de tempel. In Openbaring elf wordt Johannes opgedragen de tempel te meten, maar de voorhof buiten beschouwing te laten, want die was aan de heidenen gegeven.

En mij werd een riet gegeven, aan een staf gelijk; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel Gods, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof die buiten de tempel is buiten beschouwing, en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden. Openbaring 11:1, 2.

Zo wijst de verdubbeling van de twee preken en de scheiding van de plaats van de twee preken op twee doelgroepen voor de late regen in het boek Joël. De ene doelgroep zijn de heidenen buiten de tempel en de andere de Joden in de tempel. In het oordeel over de levenden wordt eerst het huis

Gods geoordeeld, en vanaf 11 september tot aan de zondagswet wordt de tempel geoordeeld, en vanaf de zondagswet tot aan het einde van de menselijke genadetijd worden de heidenen geoordeeld. Dat oordeel vindt plaats gedurende de late regen, die door Petrus wordt aangeduid als uiteengezet in het boek Joël. Wat de voorhof (de heidenen) en de tempel (Gods kerk) in de in Handelingen hoofdstukken twee en drie voorgestelde scheiding vertegenwoordigden, is ook het onderscheid in Joël tussen de vroege regen en de late regen. De vroege regen kwam op 11 september en wordt uitgegoten terwijl Gods tempel wordt geoordeeld. Wanneer dat proces is voltooid, wordt de late regen uitgegoten over de heidenen in de voorhof.

Verheugt u dan, gij kinderen van Sion, en weest blijde in de HEERE, uw God; want Hij heeft u de vroege regen in rechtmatige mate gegeven, en Hij zal voor u doen neerdalen regen, de vroege regen en de late regen in de eerste maand. Joël 2:23.

Het is thans niet mijn bedoeling het profetische onderscheid tussen blijdschap en beschaamd zijn aan te wijzen, maar het vers deelt Gods volk mee „zich te verblijden” vanwege de boodschap van de late regen. De boodschap van de late regen brengt profetische blijdschap voort in Gods volk. Dat gezegd zijnde, is het onderwerp van de vroege of eerste regen, gevolgd door de late regen, een illustratie van de steen des aanstoots die terzijde werd gesteld en waarover men zich verwonderde. Het symbool van de hoeksteen die uiteindelijk tot de sluitsteen wordt, is hetgeen wonderlijk is in de ogen van zowel God als Zijn volk.

De wonderbaarlijke steen vertegenwoordigt de Alfa en Omega van de profetie. Het beginsel van de Alfa en Omega met betrekking tot de profetische toepassing wordt in Zijn Woord herhaaldelijk aangeduid door Alfa en Omega, en Hij is het Woord. Om deze reden is hetgeen van dit beginsel geopenbaard is, aan ons en onze kinderen voor eeuwig geopenbaard. Het jaar 1863 is de sluitsteen van de Bijbelse profetie, en het is de sluitsteen van de periode van de derde engel van 1844 tot 1863. 1844 was de grondsteen, 1863 de sluitsteen van die profetische periode. 1844 tot 1863 is een vastgestelde profetische periode, evenzeer vastgesteld als 538 tot 1798. Het feit dat de mensheid iets niet weet wat God heeft vastgesteld, maakt die zaak niet onvastgesteld!

Wij besloten het vorige artikel met de volgende passage.

„Mij werd getoond dat zijn verhouding tot het volk van God in sommige opzichten gelijk was aan die van Mozes tot Israël. Er waren morrenden tegen Mozes toen de omstandigheden ongunstig waren, en er zijn ook morrenden tegen hem geweest.” Testimonies, deel 3, 85.

In 1863 vertegenwoordigde James White „in zekere opzichten” „Mozes voor Israël.”

De periode van 1844 tot 1863 werd voorafgebeeld in de periode vanaf de verlossing bij de Rode Zee tot aan het eerste Kades. Het eerste Kades is een alfa en het tweede Kades is de omega—waardoor twee perioden van veertig jaar worden aangeduid die naar Kades leiden en beide in opstand eindigden.

De Geest der Profetie stelt de doortocht door de Rode Zee in verband met de grote teleurstelling van 1844. De Bijbel verbindt de doortocht door de Rode Zee met het kruis, en zuster White bevestigt dat de teleurstelling van de discipelen bij het kruis een voorafschaduw was van de

grote teleurstelling van 1844. Het was de wil des Heeren om rechtstreeks het Beloofde Land binnen te gaan, en het geografische merkteken van de toegang tot het Beloofde Land was Jericho, waar in deze tweede week van december 2025 de archeologen juist het oude Jericho hebben blootgelegd—om tot hun ontzetting te ontdekken dat de daar aangetroffen gevallen muren alle naar buiten waren gevallen, niet naar binnen zoals zij tijdens een belegering altijd doen. Bij een oude belegering werden de muren neergeslagen en naar binnen toe omvergeduwd. Met Jericho was dat niet zo.

Toen juichte het volk, terwijl de priesters op de trompetten bliezen; en het geschiedde, toen het volk het geluid van de trompet hoorde en het volk een luid gejuich aanhief, dat de muur vlak neerviel, zodat het volk de stad binnentrok, ieder recht voor zich uit, en zij namen de stad in. Jozua 6:20.

De archeologen vonden ook kruiken met voedsel, waaruit bleek dat, toen de muren instortten, er geen sprake was van een langdurig beleg. Daarmee werd tevens een vraag binnen de archeologische kring beantwoord waarom het bijbelse verslag van de val van Jericho vermeldt dat men „opging” Jericho binnen over een heuvel of helling, waarvan men nu weet dat die ontstond toen de muren naar buiten vielen.

Het eerste obstakel dat de intocht in het Beloofde Land aankondigde, was Jericho, een stad van invloed en rijkdom. Jericho is 1863, en Jericho is een onderwerp van Bijbelse profetie, niet alleen als een illustratie van de periode van de zondagswet, maar ook in verband met zijn val en zijn opkomst. Jericho had ook zijn eigen specifieke profetische vloek die erover werd uitgesproken. Jozua sprak een vloek uit over de man die Jericho zou herbouwen, en identificeerde daarmee dat de man die Jericho herbouwde, zijn jongste en oudste zonen zou verliezen bij de herbouw van die vervloekte stad. Eén zoon zou verloren gaan bij het leggen van het fundament en de andere bij het oprichten van de poort. Die profetie werd vervuld, en het verslag van haar vervulling is in de Bijbel opgetekend, waardoor Jericho een gevestigd Bijbels symbool is.

Binnen haar historische ondergang en in haar profetische vloek, gevolgd door de historische vervulling van die profetie, vinden wij drie getuigen die over Jericho spreken in 1863. Al deze drie getuigenissen moeten op 1863 worden toegepast. Die drie getuigen staan tezamen, juist zoals drie Mozessen profetisch staan aan het einde van hun respectieve perioden van veertig jaar. Een van die perioden van veertig jaar is duidelijk in overeenstemming met de Milleritische geschiedenis, waarmee wordt vastgesteld dat alle drie voorstellingen van Mozes aan het einde van elke periode van veertig jaar overeenkomen met de geschiedenis van 1863—de geschiedenis van de derde engel.

Twee van deze drie getuigenissen van de veertig jaren van Mozes eindigen te Kades; de derde afsluiting van de veertig jaren was de Jordaan, en de afsluiting van de tweede was de Rode Zee. De afsluiting van de eerste veertig jaren was de vlucht van Mozes uit Egypte. Alle drie beschrijven zij een uittocht uit Egypte ter vervulling van Abrahams profetie van vierhonderddertig jaar van dienstbaarheid in Egypte.

Mozes' drie perioden van veertig jaar, waarvan de voltooiingen (sluitsteen) een voorafbeelding van verlossing uit Egypte vormen, waren een vervulling van Abrahams profetie van gevangenschap in en bevrijding uit de Egyptische slavernij. Als de geprofeteerde verlosser van Abrahams verbondsbelofte begon Mozes zelf ermee uit het water gered te worden, zoals zijn naam betekent. Vervolgens leidde Mozes Gods volk door de wateren van de Rode Zee en daarna naar de oever van de verlossing, uitgebeeld door de rivier de Jordaan. De alfa van Mozes' leven was redding uit het water van de Nijl en de omega was de zaligheid die wordt uitgebeeld door het water van de rivier de Jordaan. De alfa van Mozes' leven, geïllustreerd door de ervaring die door zijn naam en zijn ouders wordt bepaald—godvrezende ouders, die wisten dat het kind ter dood was veroordeeld, zoals hij veertig jaar later zou zijn nadat hij de Egyptenaar had gedood. Als godvrezende ouders, die wisten dat hun zoon van het doodvonnis gered moest worden, maakten zij voor hem een ark gereed, die vanuit de Hebreeuwse wereld naar de Egyptische wereld overging, evenals Mozes aan het einde van veertig jaar de Egyptische wereld verliet voor de Hebreeuwse wereld.

Mozes herhaalde het verhaal van Noach in zijn redding uit het water. De allereerste vermelding van Mozes als de „bevrijder” van Abrahams vierhonderddertigjarige verbondsprofetie was een herhaling van de geschiedenis waarin God met de mensheid een verbond aanging, en bracht aldus Abrahams verbondsprofetie van een uitverkoren volk samen met de verbondsbelofte aan de gehele mensheid. Dit duidt op een doop in de overdracht van de baby Mozes aan de dochter van de farao, want de dood werd erkend door het handelen van de ouders, de begrafenis wordt voorgesteld door de ark op het water, en de opstanding is de dochter van de farao.

Het leven van Mozes begint met de voorafbeelding van de doop van Noachs ark. Dit betekent dan dat vanaf het begin het getal „8” met Mozes verbonden is, want de wortel van zijn verbondsrelatie begon met het getal „8” vanuit het verbond van Noach, en zijn taak was het instellen van het ritueel van de besnijdenis op de „achtste” dag. Vervolgens werd hij beproefd en faalde hij juist met betrekking tot datzelfde ritueel. Het leven van Mozes begint met een doop en veertig jaar later is er een dood (van een Egyptenaar) die het punt markeert waarop de Egyptische Mozes sterft en uitsluitend een zoon van Abraham wordt. Het begin en het einde van Mozes' eerste veertig jaren worden weergegeven door een doop. De eerste duidde een overgang aan van Hebréeër tot Egyptenaar en de laatste van Egyptenaar tot Hebréeër. Veertig jaar daarna leidt Mozes Gods volk door de doop van de Rode Zee, op weg naar de doop aan de Jordaan, die hij nooit bereikte.

Gods volk betrad onder de leiding van Jozua het Beloofde Land zonder Mozes, want hij stierf vlak voordat de doop van de Jordaan werd bereikt. Mozes zei, en Petrus herhaalde, dat de Heere, uw God, een profeet zou verwekken gelijk Mozes. De profeet die door Mozes werd uitgebeeld, was Christus, en Hij begon Zijn werk precies waar Mozes ophield. Hij begon Zijn werk bij Zijn doop, en die doop was precies de plaats waar Jozua het oude Israël doopte toen zij de Jordaan overstaken naar het Beloofde Land. De evangeliën delen ons mee dat Johannes doopte te Bethabara, dat de oversteekplaats is en „veerplaats” betekent.

De Rode Zee is het symbool van de opstand van Egypte, en bevestigt in deze lijn het profetische getuigenis van Mozes als waarheid. Van de rivier de Nijl tot de Rode Zee (soms een rivier genoemd) en vandaar tot de Jordaan. Mozes, wiens naam betekent 'uit het water gered', begint en

eindigt zijn getuigenis bij het water van verlossing, en elk van die wateren openbaart twee klassen van aanbiddeers.

De eerste veertig jaren van Mozes vertegenwoordigen de boodschap van de eerste engel, en de tweede veertig jaren die van de tweede engel, terwijl de derde die van de derde vormt. De drie engelen bezitten hun eigen kenmerkende profetische eigenschappen, in zoverre dat alle drie de boodschappen in de eerste boodschap worden voorgesteld. Wij hebben dit verschijnsel jarenlang in het openbaar aangetoond in verband met de eerste drie hoofdstukken van het boek Daniël.

Daniël vreesde God in hoofdstuk één en weigerde het Babylonische voedsel te eten, en God verheerlijkte hem in de tweede en visuele voedselbeproeving die daarop volgde, hetgeen leidde tot het oordeel en de derde beproeving die door Nebukadnezar zelf werd uitgevoerd. Daniël hoofdstuk één is de eerste engel van Openbaring veertien, die verkondigt: „vrees God”, „geef Hem heerlijkheid”, zoals Daniël deed in de tweede voedsel- en visuele beproeving, want „het uur van het oordeel” van Nebukadnezar is gekomen.

De eerste veertig jaren van het leven van Mozes begonnen omdat zijn ouders God vreesden. Toen de dochter van de farao de ark in het water zag, had Mozes de tweede beproeving doorstaan, namelijk een visuele beproeving. Vervolgens oordeelde de dochter van de farao dat hij niet mocht sterven. Ook aan het einde van de eerste veertig kwam het oordeel, toen hij de Egyptenaar doodsliep en uit Egypte moest vluchten.

In de tweede veertig jaar werd de tweede engel van Openbaring veertien, die de val van Babylon aankondigt, voorafgebeeld door de val van Egypte. In die val was er aan het einde van de veertig jaar een ontzaglijke openbaring van de macht van God, zoals er was aan het einde van de boodschap van de tweede engel tijdens de Middernachtsroep van 1844.

De derde periode van veertig jaar begint met de uitspraak van het doodsoordeel over vrijwel de gehele gemeente, en zij eindigt met het doodsoordeel over de leider van die gemeente.

Zuster White geeft aan dat ons werk erin bestaat de boodschappen van de drie engelen te verenigen.

„De Heer staat op het punt de wereld te straffen om haar ongerechtigheid. Hij staat op het punt de kerkgenootschappen te straffen wegens hun verwerping van het licht en de waarheid die hun gegeven zijn. De grote boodschap, die de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel verenigt, moet aan de wereld worden gebracht. Dit moet de kern van ons werk zijn.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 950.

De eerste veertig jaar van Mozes vertegenwoordigen de eerste engel van Openbaring veertien, en zijn tweede periode van veertig jaar is de tweede engel, en de derde periode van veertig jaar is de derde engel. Onze „grote boodschap” is „de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel” te verenigen, hetgeen alle drie de symbolen van Mozes in 1863 plaatst, en daarom drie Mozessen bij de zondagwet.

1844 tot 1863 omvat twee getuigenissen van beide perioden van veertig jaar die naar Kades leidden. De Inspiratie maakt duidelijk dat een derde niet kan bestaan zonder een eerste en een tweede; de eerste veertig jaren van Mozes' leven moeten daarom eveneens 1844 tot 1863 voorstellen. Mozes doodt de Egyptenaar in 1863, evenals Mozes die met zijn staf van gezag op de Rots slaat, en ook wanneer Mozes vraagt Gods heerlijkheid te mogen zien in de geschiedenis van de opstand van het gouden kalf. Er zijn drie gestalten van Mozes bij 1863 en de zondagswet, en zij zijn alle veertig jaar oud.

Elk van Mozes' drie perioden bevat een verlossing door water; Mozes in het biezen kistje correspondeert met Mozes door de Rode Zee, hetgeen correspondeert met Mozes tweemaal bij de Jordaan: de Nijl, de Rode Zee en tweemaal bij de Jordaan. Wateren van verlossing worden in elk van de drie perioden uitgebeeld, want zij stemmen alle overeen met de periode waarin het water van verlossing wordt uitgestort gedurende de tijd van de late regen.

Aan het einde van de derde periode van veertig jaar sloeg Mozes met zijn staf op de Rots. Aan het einde van de tweede veertig jaar spleet zijn staf de Rode Zee. Aan het einde van de eerste veertig jaar verwierp hij de staf van het Egyptische gezag en koos hij ervoor met zijn volk te lijden.

Aan het einde van de eerste periode stierf een Egyptenaar, en aan het einde van de tweede periode stierven het leger, de eerstgeborenen en het leiderschap van Egypte. Aan het einde van de derde periode waren de natie Israël, Aäron en Mozes allen gestorven. Dit zijn drie parallelle geschiedenissen die „regel op regel” elk de periode van 1844 tot 1863 vertegenwoordigen — de geschiedenis van de derde engel, die op haar beurt de periode van 9/11 tot de zondagswet vertegenwoordigt, en het pinksterseizoen waarin de wateren van bevrijding worden uitgestort.

Mozes is aanwezig bij beide opstanden te Kades, en de opstanden te Kades zijn beide sluitstenen in hun respectieve perioden. Beide vertegenwoordigen 1863, dat tevens de sluitsteen is van de periode van de derde engel, beginnend met de alfa in 1844 tot aan de sluitsteen van 1863. Wanneer men het wonderbare licht beschouwt van de steen die als fundament begint en als sluitsteen eindigt, wordt erkend dat de sluitsteen profetisch altijd groter is. De enkele druppels aan het begin van het pinksterseizoen, die leiden tot de volle uitstorting bij de sluitsteen op de Pinksterdag, illustreren deze waarheid.

Op 11 september begon de besprenging en zij eindigt bij de volledige uitstorting ten tijde van de zondagswet. Deze waarheid duidt de zonde van Mozes te Kades, de tweede en omega-Kades, aan als een grotere zonde dan de opstand in de eerste, alpha-Kades-opstand. De alpha-opstand bracht de dood van een gehele natie voort, en de omega-opstand bracht de dood van één man (Mozes) voort, maar de zonde van die ene man was groter dan de gezamenlijke zonde van de gehele natie. De mens die zondigt, zal sterven, en op dat niveau bestaat er geen onderscheid tussen de zonden van Mozes en die van enige andere Israëliet, maar profetisch was het feit dat Mozes Christus voor de tweede maal sloeg groter, want het was de sluitsteen van die periode van veertig jaar.

De opstandigheid van Mozes bij het tweede omega-Kades was een grotere zonde dan de opstandigheid van de kinderen Israëls, die de boodschap van Jozua en Kaleb verwierpen. Mozes staat profetisch bij 1863, waar hij wegens zijn opstandigheid in de woestijn sterft. Mozes staat ook

bij 1863, waar het vroegere verbondsvolk wegens zijn opstandigheid in de woestijn sterft, maar Mozes nam aan die opstandigheid geen deel. 1863 komt overeen met de zondagwet, evenals Aarons opstandigheid met het gouden kalf. In die geschiedenis, die overeenkomt met Kades, 1863 en de zondagwet, bidt Mozes om Gods heerlijkheid te zien.

Kades vertegenwoordigt 1863, en Mozes bevindt zich bij beide Kadesen; daarom stellen wij op grond van twee bijbelse getuigen, die beide tevens sluitstenen zijn, vast dat ook de derde periode van veertig jaar, die niet in Kades eindigt, 1863 vertegenwoordigt. Daar kruisigt 'Mozes de ongeheiligde' Christus opnieuw, doordat hij de Rots verwerpt. In 1863, en bij de gave van de Wet op de Sinaï, zoekt 'Mozes de geheiligde' Gods karakter. In 1863 vertegenwoordigt Mozes zowel een wijze als een dwaze maagd.

„De Farizeeër en de tollenaar vertegenwoordigen twee grote groepen waarin degenen die God komen aanbidden, zijn verdeeld. Hun eerste twee vertegenwoordigers worden gevonden in de eerste twee kinderen die in de wereld werden geboren.” Lessen uit het leven van alledag, 152.

Bij Kades en 1863 vertegenwoordigt Mozes „twee grote klassen waarin zij die” „God aanbidden, verdeeld zijn”. Mozes is een voorbeeld van de honderd vierenveertigduizend, evenals Petrus.

„Voor elk van de klassen die door de Farizeeër en de tollenaar worden voorgesteld, ligt in de geschiedenis van de apostel Petrus een les. In de eerste tijd van zijn discipelschap achtte Petrus zichzelf sterk. Evenals de Farizeeër was hij, naar zijn eigen oordeel, 'niet als de andere mensen'. Toen Christus aan de vooravond van Zijn verraad Zijn discipelen van tevoren waarschuwde: 'Gij zult in deze nacht allen aanstoot aan Mij nemen', verklaarde Petrus vol vertrouwen: 'Al zouden zij ook allen aanstoot nemen, ik echter niet.' Markus 14:27, 29. Petrus kende zijn eigen gevaar niet. Zelfvertrouwen misleidde hem. Hij meende in staat te zijn de verzoeking te weerstaan; maar binnen enkele korte uren kwam de beproeving, en met vloeken en zweren verloochende hij zijn Heere.” Lessen uit het Leven van Alledag, 152.

Bij de zondagwet, dat is 1863, vertegenwoordigt Petrus twee klassen: degenen die het merkteken van het beest ontvangen, of degenen die het zegel van God ontvangen. Toen Jezus de naam van Simon veranderde in Petrus, symboliseerde dit de honderd vierenveertigduizend. Dat begrip wordt ook gesymboliseerd door de naam van Petrus te vermenigvuldigen met gebruikmaking van het getal dat voortkomt uit de letterpositie in het Engelse alfabet. Als wij diezelfde techniek toepassen op 1863, verkrijgen wij 144.

Twee van de drie symbolen van Mozes die met 1863 overeenkomen, bevestigen dat ook de derde periode daarmee in overeenstemming moet zijn. De twee lijnen van Kades identificeren het verhaal van de wijze en dwaze maagden, en de derde periode duidt op een poging om menselijke inspanning aan te wenden om een goddelijk werk te volbrengen. Te vertrouwen op menselijke kracht, zoals Mozes deed met de Egyptenaar, vertegenwoordigt vertrouwen in menselijk gezag boven verordeneerd gezag.

Zuster White verklaart dat de „verhouding van haar echtgenoot tot het volk van God in sommige opzichten vergelijkbaar was met die van Mozes tot Israël.” In 1863 werd Mozes vertegenwoordigd door James White. In 1863 doodt James White een Egyptenaar, slaat hij Christus voor de tweede

maal en bidt hij voor de rebellen die de boodschap van „rust”, zoals die door Jozua en Kaleb werd uiteengezet, verwierpen. Mozes is zowel een dwaze maagd wanneer hij de Rots voor de tweede maal sloeg, als een wijze maagd wanneer hij voor de rebellen van Israël ten beste spreekt.

Wij zullen dit artikel afsluiten met de passage in Numeri veertien, waar Mozes zich bevindt in 1863, wanneer hem in de parallelle geschiedenis die door de opstand van het gouden kalf wordt voorgesteld, een blik op Gods heerlijkheid wordt gegeven.

In de passage vraagt de Heer „hoe lang” Hij nog met de opstandigen van Israël te doen zou hebben, wat dezelfde vraag is die Jesaja de Heer in hoofdstuk zes stelde. Merk op dat het boek Numeri deze geschiedenis plaatst in de periode waarin de aarde verlicht wordt met Gods heerlijkheid, zoals de engelen eveneens aanduiden in vers drie van Jesaja zes. 9/11 was de grondsteen van de geschiedenis van 1844 tot 1863 en de zondagswet is de sluitsteen. De setting in Numeri is niets minder dan een illustratie van het lied of de gelijkenis van de wijngaard, terwijl het oude Israël wordt voorbijgegaan toen de Heer een verbond aanging met Jozua.

En de gehele vergadering verhief haar stem en riep, en het volk weende die nacht. En al de kinderen Israëls murmureren tegen Mozes en tegen Aäron; en de gehele vergadering zei tot hen: Och, waren wij maar gestorven in het land Egypte! Of och, waren wij maar gestorven in deze woestijn! En waarom heeft de HEERE ons naar dit land gebracht, om door het zwaard te vallen, zodat onze vrouwen en onze kinderen tot buit zouden worden? Zou het voor ons niet beter zijn naar Egypte terug te keren? En zij zeiden tot elkander: Laat ons een aanvoerder aanstellen, en laat ons naar Egypte terugkeren.

Toen wierpen Mozes en Aäron zich met het aangezicht ter aarde voor de gehele vergadering van de gemeente van de kinderen Israëls. En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, die behoorden tot hen die het land verspied hadden, scheurden hun klederen. En zij spraken tot de gehele vergadering van de kinderen Israëls, zeggende,

Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verspieden, is een uitermate goed land. Indien de HEERE welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen en het ons geven; een land dat vloeit van melk en honing. Weest alleen niet weerspannig tegen de HEERE, en vreest ook het volk van het land niet; want zij zijn ons tot spijze: hun bescherming is van hen geweken, en de HEERE is met ons; vreest hen niet.

Maar de gehele vergadering zeide dat men hen met stenen stenigen moest. Toen verscheen de heerlijkheid des HEEREN in de tent der samenkomst voor al de kinderen Israëls. En de HEERE zeide tot Mozes: Hoelang zal dit volk Mij tergen? en hoelang zal het duren eer zij Mij geloven, ondanks al de tekenen die Ik in hun midden gedaan heb?

Ik zal hen met de pestilentie slaan en hen onterven, en Ik zal u tot een groter en machtiger volk maken dan zij.

En Mozes zeide tot de HEERE: Dan zullen de Egyptenaren het horen, want Gij hebt dit volk door Uw macht uit hun midden opgevoerd; en zij zullen het vertellen aan de inwoners van dit land; want zij hebben gehoord dat Gij, HEERE, in het midden van dit volk zijt, dat Gij, HEERE, van aangezicht tot aangezicht gezien wordt, en dat Uw wolk boven hen staat, en dat

Gij voor hen uitgaat, des daags in een wolkkolom en des nachts in een vuurkolom. Nu dan, indien Gij al dit volk als één man doodt, dan zullen de volken die het gerucht over U gehoord hebben, spreken en zeggen: Omdat de HEERE niet bij machte was dit volk te brengen in het land dat Hij hun gezworen had, daarom heeft Hij hen in de woestijn gedood.

En nu, ik bid U, laat de kracht van mijn Heere groot zijn, overeenkomstig wat Gij gesproken hebt, zeggende: De HEERE is lankmoedig en groot van barmhartigheid, vergevende ongerechtigheid en overtreding, maar Hij houdt de schuldige geenszins voor onschuldig, bezoekende de ongerechtigheid der vaders aan de kinderen, tot in het derde en vierde geslacht. Vergeef toch, ik bid U, de ongerechtigheid van dit volk naar de grootheid van Uw barmhartigheid, gelijk Gij dit volk vergeven hebt, van Egypte af tot nu toe.

En de HEERE zeide: Ik heb vergeven overeenkomstig uw woord; maar zo waarlijk als Ik leef, de ganse aarde zal met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden.

Omdat al die mannen die mijn heerlijkheid hebben gezien en mijn wonderen die Ik in Egypte en in de woestijn heb gedaan, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben en naar mijn stem niet geluisterd hebben, voorzeker het land niet zullen zien dat Ik hun vaders onder ede beloofd heb; ja, niemand van hen die Mij getergd hebben, zal het zien. Maar mijn knecht Kaleb, omdat er een andere geest in hem was en hij Mij volkomen gevolgd heeft, hem zal Ik brengen in het land waarin hij gegaan is; en zijn nageslacht zal het in bezit nemen. (De Amalekieten nu en de Kanaänieten woonden in het dal.) Morgen, wendt u om en trekt naar de woestijn, op de weg naar de Schelfzee.

En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: Hoe lang zal Ik deze boze vergadering verdragen, die tegen Mij murmureert? Ik heb het morren der kinderen Israëls gehoord, waarmee zij tegen Mij morren. Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, voorzeker, gelijk gij voor Mijn oren gesproken hebt, zo zal Ik u doen: Uw dode lichamen zullen vallen in deze woestijn; ja, allen die van u geteld zijn, naar uw gehele getal, van twintig jaar oud en daarboven, die tegen Mij gemurmureerd hebben. Voorzeker, gij zult niet komen in het land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb om u daarin te doen wonen, behalve Kaleb, de zoon van Jefunne, en Jozua, de zoon van Nun. Maar uw kleine kinderen, van wie gij gezegd hebt dat zij ten buit zouden worden, hen zal Ik daarin brengen, en zij zullen het land kennen dat gij versmaad hebt. Maar wat u betreft, uw dode lichamen, zij zullen vallen in deze woestijn. En uw kinderen zullen veertig jaar in de woestijn omzwerven en uw hoererijsen dragen, totdat uw dode lichamen in de woestijn verteerd zijn. Overeenkomstig het aantal dagen waarin gij het land verspied hebt, veertig dagen, voor elke dag een jaar, zult gij uw ongerechtigheden dragen, veertig jaar, en gij zult Mijn verbreking van de belofte gewaarworden.

Ik, de HEERE, heb gesproken: Voorzeker zal Ik dit doen aan deze gehele boze vergadering, die zich tegen Mij verzameld heeft; in deze woestijn zullen zij verteerd worden, en daar zullen zij sterven. En de mannen die Mozes gezonden had om het land te verspieden, en die terugkeerden en de gehele vergadering tegen hem deden morren door een kwaad gerucht over het land uit te brengen, juist die mannen die het kwade gerucht over het land uitgebracht hadden, stierven door de plaag voor het aangezicht des HEEREN.

Maar Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, bleven in leven van de mannen die eropuit getrokken waren om het land te verspieden. Numeri 14:1–38.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.